

чо, но още не издумалъ, Бунала му зашлеви една плесница.

Наоколо утихна още повече. Дѣдо Станчо стана, прибѣгна ситно-ситно къмъ вратата и, когато бѣше вече на прага, съ единия кракъ навънъ, обърна се и крѣсна на Бунала:

— Хайдукъ! Ти умори Риза-ефенди отъ Меше-махале. Взе на човѣка имота. Умори го! Ти!

Бунала стисна бастуна си и се надигна, но зетъ му Панайотъ, който отъ по-рано бѣше дошълъ, го задържа. Пъкъ и дѣдо Станчо вече го нѣмаше на вратата. Наоколо по маситѣ гръмна веселъ юнашки смѣхъ. После глъчката се засили и надигна отново. Гайдата пакъ за-свири.

Късно вечерята Бунала тръгна за у дома си. Водѣше го Панайотъ. Старецътъ бѣше още ядосанъ на дѣда Станча, но изъ пжтя забрави и се развесели. Той си остана все тъй веселъ и когато влѣзе вкжщи и разбра, че баба Иваница е сърдита.

— Та ти казвамъ, Панайоте, — говорѣше той на зетя си. — Хубавъ конь. Помпадуръ се казва. Чудо конь. Какво ма? — обърна се той къмъ баба Иваница. — Какво мърморишъ?

— Нали нѣмаше да пиешъ? Нали щѣше да ходишъ у Пенени? — каза троснато баба Иваница. — Детето ѝ порастна, а ти още не си го видѣлъ.

— Да порастне... Нека порастне. Ще го